Γι'αυτό λοιπόν δε χρειάζεται να κάνουμε τους μεσσίες.

Για εμάς ο αγώνας πρέπει να είναι

ΑΥΤΟΝΟΜΟΣ

και

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΟΣ.

Μα πάνω απ' όλα καθημερινός και συνεπής.

Ας σταματήσουμε να παίζουμε
κι ας μιμηθούμε επιτέλους τους ταξικούς μας προγόνους
οι οποίοι ξημεροβραδιάζονταν
σε βασανιστήρια και οδοφράγματα.

Τους το χρωστάμε.

Αυτόνομη συλλογικότητα μαθητών/τριών

"ΑΝΥΠΑΚΟΥΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ"

η δική μας ιστορία
δεν έχει μνημόσυνα/επετείους

έχει μόνο συνέχεια

ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ

το **Σαββάτο 17 Νοέμβρη**
στις **11:00** π.μ.
απ' το **Παράρτημα**

Η εξέγερση του Νοέμβρη το '73, όπως και κάθε άλλη εξέγερση, αποτελεί μια στιγμιαία κραυγή μέσα στην πάροδο του χρόνου ενάντια στο βούρκο της εκμετάλλευσης και της κοινωνικής ειρήνης και προστίθεται κι αυτή με την σειρά της στις αρνήσεις εκείνες που πρέπει να αποτελούν παράδειγμα προς μίμηση για όλους εμάς τους καταπιεζόμενους στο σήμερα.
Μια εξέγερση ποτέ δεν είναι μόνη της. Το γεγονός ότι είναι ξαφνική και τρομακτικά βίαιη δε σημαίνει οτι είναι απαραιτήτως φυσικό αποτέλεσμα μιας αόριστης "αγανάκτησης" και οργής. Πολλές φορές το ίδιο το στοιχείο της ανυπακοής και της συλλογικότητας είναι και αυτό που επί χρόνια κινεί μεγάλες μειοψηφίες της κοινωνίας σε διαρκή σύγκρουση με την εξουσία.
Η ελλάδα πρίν απ΄τη δικτατορία των συνταγματαρχών μετράει ένα πολύχρονο συγκρουσιακό και ταξικό παρελθόν. Απ' τους εναπομείναντες κλέφτες και λήσταρχους του '21 που αρνούνταν να παραδώσουν γη και ύδωρ στην ελλάδα και τον ολοκληρωτισμό, έως τις πρώτες σοσιαλιστικές ομάδες που ενεργοποιούνταν απ΄ τις εξελίξεις στο διεθνές προλεταριάτο. Απ' τους βίαιους απεργούς αγρότες και τους εξοντωμένους πρόσφυγες του 1922, έως τις πρώτες εργατικές εξεγέρσεις στα μεταλλωρυχεία και τους αντιφασίστες κομμουνιστές του 1940 και του Εμφυλίου. Κι απ'τους κομμουνιστές στην εξορία και τα βασανιστήρια, έως τους κουκουλοφόρους εμπρηστές των απεργιών του '50.
Αυτός ο τόπος πριν και μετά το πολυτεχνείο, έζησε μεγάλες εξεγέρσεις και τεράστιες απεργίες. Πολύ λίγοι γνωρίζουν για αυτά. Και σ'αυτό φταίει η Ιστορία. "Η Ιστορία" κάποιοι θα πούν, "είναι αυτή που κρατάει ζωντανή τη μνήμη". Δεν αντιλέγουμε. Ποια μνήμη όμως; Αυτή που γράφεται στα βιβλία και που μορφοποιείται ανάλογα με τον νικητή; Γιατι η Ιστορία γράφεται μόνο απ' τους νικητές. Και στη συγκεκριμένη περίπτωση ο νικητής τα τελευταία 200 χρόνια είναι το γαμημένο κράτος των ελλήνων. Με το που γεννιόμαστε λοιπόν εδώ και πηγαίνουμε σχολείο, φορτωνόμαστε μια "ένδοξη" ιστορία που έχει χιλιάδες φόνους, επεκτατισμό, εγκλήματα εις βάρος της εργατικής τάξης, εξαθλίωση, εθνικούς- ήρωες δολοφόνους και μια τόσο γαλανόλευκη σημαία όσο αιματοβαμμένη κι αν κρατά η σκούφια της. Ετσι λοιπόν και με την εξέγερση του Νοέμβρη. Οι εκατοντάδες καταλήψεις ανά την ελλάδα, τα λατομεία μαρμάρων που προσγειώθηκαν στα κεφάλια μπάτσων, τα ενισχυμένα κοκτειλ μολότωφ που χύθηκαν στην Στουρνάρη, οι άγριες απεργίες των οικοδόμων, η εξευτελιστική πατριωτική και αντιεξεγερσιακή διάθεση του κκε εξωτερικού, του κκε εσωτερικού και του πακ και η συναίνεση του μεγαλύτερου μέρους της ελληνικής κοινωνίας στα εγκλήματα της χούντας αποσιωπούνται, κι αυτό που μας παρουσιάζουν είναι η δήλωση νομιμοφροσύνης "αδέλφια μας στρατιώτες", οότι το πολυτεχνείο είχε για καταληψίες μόνο φοιτητές, οότι το πολυτεχνείο ήταν νίκη της δημοκρατίας κι εθνική γιορτή κι οτι ο Θεοδωράκης μαζί με το πατριωτικό συνάφι της αριστεράς είναι ήρωες! **Ε, εμάς λοιπόν ποτέ δε μας άρεσαν οι ήρωες!**

Κι αν κάποιοι έχουν και το παινέυονται ότι υπήρξαν στο πολυτεχνείο, (που στην πραγματικότητα στους δέκα που λένε οτι βρεθήκαν εκεί το '73 ζήτημα είναι να ήταν τρείς απο αυτούς, γιατι κάποιοι και νηπιαγωγείο να πηγαίναν τότε θεωρούν πως βρέθηκαν στις 150.000 εκτός και εντός Πολυτεχνείου, ενώ ο αριθμός των ισχυριζόμενων περνάει τις 500.000- αριστεροί, τι να πείς, φαίνεται πόσο επαναστάτες είναι όταν κάνουν τους σύγχρονους απεργοσπάστες και αντικαταληψίες. **Γιατί ό,τι είναι παλιό είναι αγιοποιημένο, ενώ ό,τι γίνεται τώρα δεν είναι σαν τα παλιά!** Ε, κάτι τέτοιοι αριστεροί είναι που πιάσανε την ποίηση και τα γραφεία και οι εργάτες λογαριάζονταν για τις στημένες τους απεργίες. Απ'την άλλη, έχουμε και τους αλύτρωτους πατριώτες που τους αποτελούν ευθέως οι μισάνθρωποι ψηφοφόροι της χρυσής αυγής. Αυτοί που θέλουν τα τανκς στους δρόμους, τους μετανάστες σε μπουντρούμια, τις παρελάσεις συχνό θέαμα και τη θανατική ποινή στο προσκήνιο.
Και τέλος, ας μην ξεχνάμε τα κακομοίρηκα κομματόσκυλαφοιτητόπαιδα (μας, εαακ, συριζαίους και λιπά αρκτικόλεξα) που ζούν κι αυτοί τρείς μέρες το χρόνο επενδύοντας σε τραπεζάκια, λουλούδια και στραβοκολλημένες αφίσες.
Ε, τι να κάνουμε είναι δύσκολη η επανάσταση.